

Κυριακή πρωί. Στην πλατεία, τώρα, ένα καινού παιδικό. Από μωρα μέχρι δεκαπεντάχρονα. Αλλά και ενηλικές μόνοι τους. Η χθεσινοβραδινή σκηνή στο μεταξύ, χωρίς το παλάτι του Κανδαυλή, που ντεμονταρίστηκε μέσα στη νύχτα, χάσκει άδεια. Μοναχά ένα βουναλάκι, που χρησιμεύει για τις διάφορες αλλαγές των κοστούμιών, και μια

τοιμημένη ζωντανή ορχήστρα στην άκρη δεξιά, που χειρίζεται εναλλάξ φλάουτο, κρουστά, ντί, βιολοντσέλο, κιθάρα. Η μουσική (πάλι του

Κώστα Βουβαλίου) από μπίτσα παραδοσιακής Ανατολής και Ελλάδας, είναι μαγική. Ωστόσο, μαγικά είναι και άλλα στοιχεία, όλα μίπως, σε αυτή την πρωινή απόδραση στον κόσμο των θαυμάτων και της αθωότητας, με οδηγό τον **Νικηφόρο Παπανδρέου**. Μερικά πολύχρωμα μαντίλια, ένα καπέλο, ένας θρόνος κάποια στιγμή, όμως εμείς «βλέπουμε» ρυάκια, φυλλωσιές, βροχές καταρρακτωδείς, μαυρολίθαρα που φυτρώνουν κατακόκκινα λουλούδια, κάστρα, δαση μαγεμένα, ακουμέ

θορύβους της νύχτας και ζώα του δάσους, αισθανόμαστε το κρύο και την υγρασία της ομίχλης... Ένα πρόσωπο κάνει τα πάντα. Αφηγείται, παρασταίνει την πλοκή, χορεύει, μιμείται ανθρώπους και ζωντανά, τραγουδά. Η ακτινοβολία και ο ακάθεκτος δυναμισμός της **Ελένης Δημοπούλου** συντηρεί επί δύο ώρες την προσήλωση του νεαρού κοινού, το οποίο η ηθοποιός καταλαμβάνει και οικειοποιείται σαν μια μικρή συντροφιά.

Η ιστορία της Φωτεινής Φραγκούλη, σε γλώσσα σουρεαλιστικής αθωότητας λαϊκού αφηγητή, είναι η εξής: Ένα κορίτσι γίνεται κοπέλα κι ερωτεύεται ένα περαστικό αφεντάπουλο. Δρόμο παίρνει-δρόμο αφήνει, όπως λέν' και τα παραμύθια, για να βρει το παλιό κορίτσι. Ξανά η περιπέτεια, το ταξίδι, η ψυχή κάθε παραμυθιού. Το μυστήριο και το απρόβλεπτο παντού.

Εδώ η γυναίκα είναι εκείνη που ψάχνει να βρει την αγάπη της μέσα από κινδύνους και αγωνίες. Που ψάχνει τη γνώση και την ωριμότητα. Και τι παραμύθι θα ήταν αυτό, εάν η Κυράνη, η κοπέλα μας, δεν έομιγε με τον καλό της στο τέλος;

Παρακολουθώντας είκοσι χρόνια τώρα τις δραστηριότητες της «Πειραματικής Σκηνής της Τέχνης», αντιλαμβάνεται κανείς πως πράκειται για σπάνια περίπτωση θεατρικής ομάδας,

πιστής στον αρχικό της στόχο με τέτοια συνέπεια και κεφάλτη ομοψυχία, για ένα τόσο μακρύ διάστημα. «Ελιτίστικο θέατρο και λαϊκή απήχηση», όπως γράφει ένα παλιό βιογραφικό τους, δεν είναι ένα όραμα ταπεινό.

Όμως, φαίνεται πως έχει προαχθεί πλέον σε γεγονός, αν κρίνουμε από τις απαιτητικές ρεπερτοριακές επιλογές, την αισθητική ποιότητα, στο πνεύμα πάντα μιας καλοδεχούμενης εκζήτησης, και από τα γεμάτα καθίσματα του «Αμαλία», μόνιμη στέγη από το 1986, του Ρέματος Χαλανδρίου ή του Λυκαβηττού, όταν το θέατρο είναι σε περίοδεία.

Η σταθερή έκδοση ενός θεατρικού περιοδικού επί 20 χρόνια, τα «Θεατρικά Τετράδια», και η επιτυχής οργάνωση, για πέμπτη χρονιά φέτος, του διεθνούς φεστιβάλ «Θεατρική Ανοιξη» συμπληρώνουν χονδρικά το πορτρέτο ενός θεάτρου, του οποίου η σοβαρή σκηνική ταυτότητα μετρά πολλάπλά μέσα στη γενικότερη θεατρική ένδειξη μιας συμπερωτεύουσας του όγκου και της πνευματικής παράδοσης όπως αυτή της Θεσσαλονίκης.

Μια «ένδειξη» που παραδόξως τροφοδοτεί αδιαλείπτως την υδροκέφαλη θεατρική Αθήνα με έναν αξιοπρόσεκτο αριθμό ταλέντων...

Παραμύθι για παιδιά και μεγάλους